

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Lukášem Pišvejcem ve věci

žalobce: **Tenato Invest s.r.o.**, IČ 02776961, sídlem Rybná 716, Praha
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem, sídlem Ledčická
649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy
Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. 3282/DS/18-7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. 3282/DS/18-7 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 19. 11. 2018, č. j. 18004/OD-P/18 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Tímto prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a byla mu uložena podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Dle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Z dikce právní normy je zřejmé, že výčet je alternativní; postačí tedy splnění jedné z podmínek pro to, aby mohlo být zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla. Žalobce tvrdí, že ani jedna z podmínek splněna nebyla. Podmínka b) splněna nebyla proto, že správní orgán řízení o přestupku ani nezahajoval, a tedy nemohlo být logicky ani zastaveno. Podmínka a) také splněna nebyla, ač správní orgán tvrdí opak. Správní orgán totiž disponoval písemným, podepsaným vyjádřením provozovatele vozidla o tom, kdo vozidlo řídil. Toto vyjádření bylo správnímu orgánu doručeno dříve, než správní orgán vydal příkaz; sám žalovaný uvádí, že mu vyjádření bylo doručeno 4. 1. 2018, příkaz byl vydán následující den. Za situace, kdy správní orgán disponoval údajem o totožnosti řidiče vozidla, měl povinnost s touto informací dále naložit; typicky předvolat řidiče k podání vysvětlení, nebo (lépe) proti němu zahájit řízení. Žalobce k podpoře svého názoru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2019, č. j. 6 As 260/2018 – 32: *„Nejvyšší správní soud vychází z toho, že důvodem pro nezahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě, která měla předmětné vozidlo řídit, může být skutečnost, že identitu této osoby provozovatel motorového vozidla správnímu orgánu sdělí až v průběhu správního řízení vedeného vůči němu, jehož předmětem je správní delikt provozovatele motorového vozidla. [...] Pokud však jeho identitu sdělí před zahájením správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, zákon o silničním provozu správnímu orgánu nebrání (na rozdíl od situace, kdy bylo zahájeno správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla) v zahájení řízení o přestupku vůči označenému řidiči. Pokud tedy provozovatel motorového vozidla sdělí identitu údajného řidiče sice po uplynutí lhůty dle příslušné výzvy správního orgánu, ale do zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, nelze bez dalšího dovozovat, že byly splněny podmínky pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla.“* Nelze tedy dovozovat, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení. Podmínky pro zahájení řízení splněny nebyly. Žalobce zastává názor, že v žádném případě nelze činit závěr, že by správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán tyto skutečnosti zjistil – disponoval údaji o totožnosti řidiče, které sdělil provozovatel vozidla, který je právnickou osobou, u které lze předpokládat, že si pečlivě eviduje údaje o provozu vozidla. Nebyly tedy splněny podmínky pro zahájení řízení o

přestupku provozovatele vozidla.

3. Žalobce zastává názor, že správní orgán neprokázal trvání stání vozidla v čase 15:50 – 16:05 hodin. Právě z tohoto důvodu bylo krajským úřadem zrušeno prvé rozhodnutí městského úřadu s tím, že ve spise se nacházejí důkazy o tom, že vozidlo stálo v místě v čase 16:05, avšak nenacházejí se ve spise žádné důkazy o tom, že by vozidlo v místě stálo i dříve. Zjištění délky trvání parkování vozidla je přitom klíčové pro podřazení jednání pojmu „stání“ či „zastavení“. Správní orgán prvého stupně tuto vadu v dalším rozhodnutí „zhojil“ písemným dotazem na obecní policii, která odpověděla, že obecně nejprve strážník zadá do tabletu přestupek, a teprve následně jde pořizovat fotografie, které k němu přiřadí. Proto lze předpokládat, že se na místě nachází blíže přesně neurčenou dobu již před pořízením fotografií. Dle názoru žalobce je však takový důkaz nepřijatelný. Jednak, stran toho, co strážník viděl (tedy zda viděl zaparkované vozidlo a jak dlouho) má být prováděn důkaz svědeckou výpovědí, a svědeckou výpověď nelze obcházet neurčitým písemným sdělením (nadto ani není zřejmé, jakou má mít takový úkon povahu). Zadruhé, písemné sdělení možná vypovídá o tom, kterak se události odehrávají obecně, v nyní posuzované věci se však z podkladů pro rozhodnutí podává, že tomu tak bylo jinak. Byť obecně strážníci nejprve na místo přijedou, zjistí protiprávní jednání, toto zadají do tabletu, vypíší výzvu a teprve poté jdou pořizovat fotografie, v nyní posuzované věci tomu tak nebylo. Strážníci totiž nejprve pořídili fotografii dopravního značení. To bylo v 16:00:54, jak je patrné z času na fotografii. Skutečnost, že v nyní posuzované věci, na rozdíl od obecného postupu, byla tato fotografie pořízena dříve, než cokoli jiného, je patrná z oznámení přestupku, kde je uvedeno, že dopravní značení bylo zkontrolováno „před samotným zahájením úkonu“. To, co mysleli strážníci „úkonem“, vymezil krajský úřad, asi na základě své úřední znalosti, ve svém prvním rozhodnutí: *„Jakkoliv není z tohoto vyjádření MP zřejmé, o zahájení jakého úkonu se zde konkrétně mělo jednat, lze usuzovat, že dopravní značení bylo kontrolováno před samotným příjezdem strážníků do předmětné lokality za účelem odhalování a dokumentování případného páchní přestupků řidiči zde stojících vozidel.“* Dle názoru žalobce není důvodu se od tohoto názoru žalovaného jakkoli odchýlovat, správní orgán prvého stupně jej nerozporoval. Strážníci tedy přijeli na místo v 16:00:54 hodin, když již při příjezdu na místo pořídili fotografii dopravního značení, které vyfotografovali právě v 16:00:54. Následně založili přestupek ve svém informačním systému, což dle jejich vyjádření činí dříve, než pořídí fotografii vozidla. Dle písemného vyjádření strážníků je pořízení fotografie vozidla posledním úkonem na místě, následně je pouze tato fotografie vložena do informačního systému a strážník odjíždí. Z uvedeného vyplývá, že strážníci se na místě zdržovali přibližně v čase 16:01 hodin až 16:05, max. 16:06 hodin. S určitostí lze naopak říci, že na místě vůbec nebyli v čase 15:50 – 16:00, neboť přijeli až v 16:00:54. Nelze mít tedy za prokázané, že by vozidlo provozované žalobcem v místě stálo v čase 15:50 – 16:00. Žalobce byl uznán vinným z jednání, které nebylo prokázáno. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, tak nemá oporu ve spise. Žalobce byl uznán vinným z trojnásobné délky trvání jednání. Je přitom otázkou, zda by délka „odstavení vozidla“ v délce trvání třikrát kratší, než vzal správní orgán za zjištěnou, byla též správním orgánem prvého stupně posouzena jako „stání“; mohlo by se totiž jednat o pouhé „zastavení“. Na to ostatně upozornil právě žalovaný ve svém prvním rozhodnutí, proto považoval za relevantní vyjasnit, jak dlouho vozidlo v místě stálo. Výrok rozhodnutí je tedy nezákonný, skutkový stav nebyl prokázán.
4. Závěrem žalobce namítá, že správní orgán nevymezil dostatečně konkrétně místo protiprávního jednání. Správní orgán toliko uvedl, že k protiprávnímu jednání došlo

v ulici I. P. Pavlova v Karlových Varech. Nicméně, ulice I. P. Pavlova je dlouhá, je na ní nejméně 9 křižovatek, různé režimy dopravního značení, různé režimy úpravy parkování. Správní orgán sice ve výroku rozhodnutí tvrdí, že vozidlo stálo „v úseku platnosti DZ B 29“, nicméně, takové tvrzení správního orgánu není přezkoumatelné. Může být také postaveno jen na nesprávném úsudku o tom, kdy dopravní značka končí, přehlédnutí křižovatky, atd. Žalobce jen stěží může prokázat, či vůbec vést dokazování ke zjištění, zda v konkrétním místě, kde vozidlo stálo, platila dopravní značka B 29, když není vymezeno, kde vozidlo stálo. Žalobce v příloze přikládá mapu s červeně vyznačenou ulicí I. P. Pavlova (zdroj: mapy.cz). Žalobce si je vědom toho, že judikatura v některých případech připouští vymezit místo protiprávního jednání právě poukazem na úsek platnosti určité dopravní značky. Dle názoru žalobce však není takový postup možné akceptovat v případě, kdy je poukazováno pouze na ulici, která je však velmi dlouhá, prochází mnoha křižovatkami, a mnoha právními režimy úpravy parkování. V takovém případě by totiž v konečném důsledku byla obviněnému odňata možnost se hájit, neboť by nemohl prokázat, že vozidlo nestálo v úseku vymezeném dopravní značkou zákazu zastavení, neboť sama specifikace místa stanoví prakticky fikci, že tomu tak bylo. Pokud by naopak bylo místo protiprávního jednání vymezeno jinak (jak je z mapy patrné, místo bylo možné vymezit například odkazem na číslo popisné stavby, když celá ulice je vždy minimálně z jedné strany zastavěna), pak by mohl žalobce namítat, že takovéto konkrétní místo se v úseku platnosti dopravní značky B 29 nenachází, a to například proto, že daná dopravní značka je ukončena jinou značkou, křižovatkou, nebo že je například daná konkrétní značka umístěna nezákonně. Do té doby, než bude žalobce znát konkrétní místo protiprávního jednání, by byly obdobné námitky ryze spekulativní. K tomu, aby se mohl obviněný řádně hájit, je nutné, aby mu bylo řádně sděleno obvinění. Stejně tak, jako čas protiprávního jednání je nutno určit exaktně (například: v 10:00 hodin), a nelze tvrdit, že obviněný zaparkoval na parkovišti, které je v době od 8 do 18 hodin zpoplatněno „v době zpoplatnění parkoviště“, a toto považovat za vymezení času, tak není možné, zcela obdobně, místo protiprávního jednání specifikovat slovy „v úseku platnosti dopravní značky B 29“. V obou případech totiž vymezení místa či času odkazuje přímo na porušení značky; ať už její časové či místní platnosti, a je tedy presumováno její porušení, aniž by bylo možné přezkoumat, zda vskutku porušena byla. Za daných okolností je tedy žalobce názoru, že výrok rozhodnutí je vadný pro absenci řádné specifikace místa protiprávního jednání. Místo je určeno až příliš vágně, s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem věci.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný první okruh žalobních námitek odmítl. Žalobce se v rámci uvedené námítky, kdy je toho názoru, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. dubna 2019, č. j. 6 As 260/2018-32. Dle názoru žalovaného tento judikát na daný případ nepřiléhá zcela, když v žalobcově kauze byly okolnosti případu odlišné. V žalobcem nabízeném judikátu se jednalo o situaci, kdy tamní provozovatel sdělil údaje o řidiči správnímu orgánu sice po lhůtě uvedené ve výzvě, dokonce i po odložení věci přestupku neznámého řidiče, avšak toto sdělení se správnímu orgánu dostalo do dispozice půl roku před tím, než-li bylo s provozovatelem zahájeno řízení o přestupku v rámci objektivní odpovědnosti. Žalovaný souhlasí s názorem žalobce, že správní orgán, pakliže jsou mu indicie o řidiči v době spáchání přestupku známy před zahájením řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla,

je povinen tyto skutečnosti dále šetřit a případě zahájit řízení s tímto řidičem. V daném případě však nelze mít za to, že by informace o řidiči byly správnímu orgánu žalobcem sděleny v takovém okamžiku, kdy s těmito mohlo být reálně naloženo shora předestřeným způsobem, což je situace zcela odlišná, než jakou posuzoval Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku. Žalovaný se okolnostmi sdělení údajů o řidiči z žalobcovy strany a (ne)splněním podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla obsáhle zabíral již v rámci odůvodnění nyní žalobou napadeného rozhodnutí, kdy na svých závěrech i nadále trvá a pro stručnost se žalovaný odkazuje na část odůvodnění svého rozhodnutí, konkrétně pak od odstavce druhého na straně páté až po odstavec druhý na straně šesté rozhodnutí.

6. Žalovaný se neztotožnil ani s druhým okruhem námitek. V první řadě se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že by žalovaný svým prvním zrušujícím rozhodnutím ze dne 9. října 2018, č. j. 896/DS/18-4, vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že v posuzované kauze nebylo prokázáno stání vozidla a mohlo by se snad jednat o „pouhé“ zastavení, respektive že by žalovaný považoval za relevantní vyjasnit informace o času spáchání přestupku za tímto účelem, jak nyní namítá žalobce. Rovněž tak žalovaný nekonstatoval, že ve spise nejsou důkazy o tom, že by vozidlo na předmětném místě stálo dříve než v čase 16:05, jak žalobce uvádí v žalobě. Žalovaným bylo tehdy správnímu orgánu prvního stupně vytýkáno toliko porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, kdy se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s nesrovnalostmi ohledně časů patrných ze spisu (15:50 až 16:05 hodin na výzvě a oznámení, na fotografiích čas 16:00 a 16:05 hodin), když neučinil obsahem odůvodnění své úvahy, kterak dospěl k tomu, že byl přestupek páčán právě v časovém rozmezí tak, jak uvedl ve výroku rozhodnutí. Správnímu orgánu tedy bylo toliko vytčeno, že jeho rozhodnutí postrádalo jakékoliv úvahy, jimiž se řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí, operujících s těmito časy. Správní orgán prvního stupně pak jemu vytýkané pochybení v novém řízení zhojil tak, že si vyžádal informace od zástupce příslušné obecní policie, tyto učinil obsahem spisu a dále s nimi pracoval jako s podkladem pro rozhodnutí. Dle ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro rozhodnutí mimo jiné rovněž podklady opatřené od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, mezi něž obecní policie bezesporu patří. Vzhledem ke skutečnosti, kdy správní orgán vyžadoval informace o prováděných úkonech toliko za účelem sjednocení časových údajů již patrných ze spisu, je žalovaný toho názoru, že tento zásadně nepochybil, když pro ucelení a dokreslení svých úvah využil této formy opatření podkladu pro rozhodnutí, tím spíše za situace, kdy byla žalobci prokazatelně dána možnost být s těmito podklady před vydáním rozhodnutí seznámen a k těmto se vyjádřit, čehož však (již zcela očekávaně) nevyužil. S žalobcem se dále nelze ztotožnit v tom jeho tvrzení, že by se zástupce obecní policie vyjadřoval k úkonům na místě přestupku toliko obecně, kdy mu bylo spolu s dotazem správního orgánu sděleno rovněž číslo jednací dané kauzy a vyjadřoval se tedy, co do provádění úkonů na místě, i k této konkrétní situaci. V podstatném se přitom jím nabídnutý popis jednotlivých úkonů obecně i konkrétně pro danou kauzu nelišil. Lze mít tedy za to, že strážníci obecní policie postupují při odhalování a řešení přestupků s neznámým řidičem obdobně. Žalobce namítá, že se v daném případě odehrály události na místě zjištění přestupku jinak, než jak bylo popsáno (dle názoru žalobce pouze obecně) zástupcem obecní policie. S tímto názorem však nelze souhlasit, když z vyjádření dotazovaného zástupce obecní policie zcela jasně vyplynulo, že byly jednotlivé kroky číněny tak, jak je zcela běžné v jiných kauzách, nadto jím popsané kroky dotvořily ucelený obraz toho, jak byla daná záležitost časově řešena a proč bylo oznámeno stání vozidla v daném úseku v časovém rozpětí 15:50 až 16:05 hodin. Žalovaný je toho názoru, že správní

orgán prvního stupně dostal své povinnosti dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když v novém řízení postupoval tak, aby si ujednotil své úvahy o času spáchání přestupku, vypořádal časové nesrovnalosti a tyto své závěry pak přenesl do odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobce dále v rámci svých námitek nabízí vlastní časovou osu procesu zjištění a řešení přestupku a nepřipouští žádnou jinou alternativu, z čehož pak dovozuje, že nemohlo být prokázáno stání vozidla v čase 15:50 až 16:05 hodin v ulici I. P. Pavlova v Karlových Varech. Žalobce v těchto svých úvahách přitom vzal za bernou minci prvotní úsudek žalovaného o možném časovém sledu událostí na místě řešení přestupku (nastíněn na straně třetí rozhodnutí č. j. 896/DS/1 8-4, v odstavci čtvrtém, od řádku č. 16). Žalobce však již jaksi přehlíží další možné varianty dění, například variantu, jež byla žalovaným taktéž prezentována jako další možná, a to v závěru téhož odstavce, s pokračováním na straně čtvrté téhož rozhodnutí. Po doplnění spisu správním orgánem prvního stupně o vyjádření zástupce obecní policie je pak zřejmé, že právě tato domnělá varianta č. 2 odpovídala skutečnosti, když z vyjádření policie vyplynulo, že nejprve bylo vizuálně zjištěno podezření na neoprávněné stání vozidla, následně bylo kontrolováno dopravní značení za účelem ověření důvodnosti takového podezření a poté, co se strážníci vrátili na místo stání vozidla, byl přestupek neznámého řidiče řešen standardním způsobem a zadokumentován.

7. Žalovaný se neztotožnil ani se třetím okruhem námitek. Žalobce tímto okruhem námitek brojí proti samotnému výroku rozhodnutí, kdy je toho názoru, že výrok je vadný pro absenci řádné specifikace místa spáchání přestupku. V souvislosti s tím je namítáno, že není dostačující ve výroku rozhodnutí uvést, že vozidlo stálo v konkrétní ulici v úseku platnosti toho kterého dopravního značení, taková specifikace je dle názoru žalobce nepřezkoumatelná, a to s ohledem ke skutečnosti, kdy ulice I. P. Pavlova, kde v daném případě předmětné vozidlo stálo, je dlouhá s množstvím křižovatek a lze tudíž jen stěží prokázat, zda v místě stání vozidla, jež nebylo dostatečně konkretizováno, bylo dopravní značení stále platné. Přílohou podané žaloby měl být, dle slov žalobce, rovněž mapový podklad s vyznačením ulice I. P. Pavlova, kde vozidlo žalobce stálo. K tomuto podkladu se žalovaný nemohl blíže vyjádřit, když tato příloha nebyla žalovanému soudem poskytnuta. Žalovaný je však toho názoru, že v daném případě bylo v řízení najisto postaveno, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, stálo v úseku platnosti dopravního značení B 29 „Zákaz stání“, a výrok v daném znění tudíž považuje za přezkoumatelný a dostatečně určitý. Jak je zřejmé z obsahu spisu, skutečnost, že vozidlo provozovatele stálo na ulici I. P. Pavlova v Karlových Varech právě v místě, na něž se vztahuje význam dotčeného dopravního značení, vyplývá nejen z podkladů zpracovaných strážníky Městské policie Karlovy Vary, ale zejména pak z podkladů, které opatroval odvolací správní orgán v průběhu odvolacího řízení. Odvolací správní orgán přitom jím pořízenými podklady ověřoval, zda se místo, jež je zachyceno na fotografiích založených ve spise, nachází skutečně na strážníky uváděné ulici I. P. Pavlova. Porovnáním okolní zástavby v místě stání vozidla, umístění přechodu pro chodce za vozidlem a označníku zastávky městské hromadné dopravy pak odvolací správní orgán jednoznačně identifikoval místo, kde bylo stojící vozidlo strážníky odhaleno a fotograficky zachyceno. Toto místo pak odvolací správní orgán vyznačil do jím pořízených mapových podkladů, konkrétně pak do mapového výtisku pod č. 3/3 (jeho originál je založen v odvolacím správním spisu zn. 3282/DS/18, na listu číslo 17). Z tohoto podkladu je dále jednoznačně patrné, že úsek od umístění svislého dopravního značení B 29 „Zákaz stání“ po samotné místo stání vozidla (obojí vyznačeno v mapovém podkladu č. 3/3) je po celé své délce souvislý, není přerušen žádnou křižovatkou, jež by platnost tohoto dopravního značení rušila. Prvou křižovatkou

je vidno teprve až za místem stání vozidla, a to jak na mapovém výtisku č. 3/3, tak na mapovém výtisku č. 2/3. S ohledem na uvedené je proto žalovaný toho názoru, že výrok určující místo spáchání přestupku uvedením konkrétní ulice v konkrétním městě spolu s uvedením informace, že se jednalo o úsek, kde předmětné značení platilo, je dostačující a v kontextu s obsahem spisu přezkoumatelný

IV.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili, rozhodl soud o věci samé bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba není důvodná.

A. Nezákonné zahájení řízení

11. Prvoinstanční orgán v projednávané věci nepochybil, když s žalobcem jakožto provozovatelem vozidla zahájil přestupkové řízení. Je nezbytné zdůraznit, že žalobce se mýlí, pokud v žalobě tvrdí, že „*vyjádření bylo doručeno 4. 1. 2018, příkaz byl vydán následující den.*“ Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí „*předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19.*“ Vydáním rozhodnutí se stává rozhodnutí platné a pro správní orgán závazné a mohlo by být změněno nebo doplněno již jen zákonem stanoveným způsobem. Z razítka, jímž je opatřen příkaz, kterým bylo zahájeno přestupkové řízení vůči žalobci, je přitom jasné patrné, že k jeho vydání došlo dne 4. 1. 2018, tedy stejného dne, kdy bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření, jehož obsahem bylo sdělení identity řidiče vozidla. Na rozdíl od věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2019, č. j. 6 As 260/2018 – 32, na který v žalobě odkazuje žalobce, správní orgán neměl možnost na vyjádření nijak reagovat a na jeho základě vést šetření k osobě řidiče vozidla. Soud zdůrazňuje, že tato situace je přičitatelná výlučně žalobci, který nerespektoval patnáctidenní lhůtu ke sdělení totožnosti řidiče obsaženou ve výzvě ze dne 2. 11. 2017, č. j. 16849/OD-P/17, jenž mu byla doručena téhož dne, ani předvolání k podání vysvětlení na 3. 1. 2018, k němuž se nedostavil.

B. Neprokázání času přestupku

12. Žalobce byl sankcionován za to, že řidič nerespektoval dopravní značku B 29 „zákaz stání“ a vozidlo žalobce stálo v úseku platnosti dané značky dne 7. 10. 2017 od 15:50 do 16:05. Žalobce v žalobě zpochybňuje časový úsek stání, namítá, že z obsahu spisu je prokázáno stání vozidla pouze v čase 16:01 – 16:05, z čehož dovozuje, že se mohlo jednat pouze o „zastavení“. Ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Je třeba si uvědomit, že na straně 4 prvoinstančního rozhodnutí se správní orgán otázkou délky stání vozidla

zabýval, vyšel z vyjádření městské policie ze dne 24. 10. 2018 ohledně průběhu zásahu, přičemž okolnosti ve vyjádření popsané přesvědčivě zapadají do obsahu pořízené fotodokumentace zachycující opuštěné vozidlo žalobce, které stojí na pozemní komunikaci. Zároveň žalobce se ve své námitce omezil toliko na zcela obecné tvrzení, nenavrhnul provedení žádných důkazů k jejich prokázání, tedy jinak řečeno žalobce soudu nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování. Soud dále zdůrazňuje, že i mezi účastníky nesporný časový úsek od 16:01 do 16:05 by za této situace postačil k naplnění skutkové podstaty nedovoleného stání. Podle § 2 písm. n), o) zákona o silničním provozu platí, že „*stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení*“, „*zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*“. Jak již soud uvedl shora, z přiložené fotodokumentace je jednoznačně patrné, že v nyní projednávané věci nedošlo k pouhému „zastavení“, neboť vozidlo stojí na ulici zcela opuštěné, bez přítomnosti řidiče, tj. nejednalo se o případ uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení, platí tedy, že polemika žalobce nemůže nic změnit na právní kvalifikaci jeho jednání.

C. Místo přestupku

13. Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobce ohledně „*nedostatečně popsaném místě spáchání přestupku*“.
14. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, zabýval náležitostmi popisu skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, přičemž dospěl k závěru, že výrok musí obsahovat „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu*“. Rozšířený senát v citovaném usnesení dále dovodil, že „*neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad*“.
15. Uvedl-li prvoinstanční orgán, že se vozidlo žalobce nacházelo dne 7. 10. 2017 v Karlových Varech v ulici I. P. Pavlova v úseku platnosti dopravní značky B 29 – zákaz stání, považuje soud určení místa skutku za dostatečně konkrétní vylučující zaměnitelnost s jiným skutkem. Skutečnost, že vozidlo skutečně stálo za danou dopravní značkou, lze bez potřeby jakéhokoli podrobného zkoumání ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku ve spojení s podklady, které v rámci odvolacího řízení opatřil žalovaný. Námitka ohledně nedostatečné specifikace místa spáchání skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí tedy není s odkazem na výše uvedené skutečnosti důvodná.
16. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

17. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 29. 5. 2020

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
samosoudce